

Til §§ 11—13.

Da Gjennemførelsen af den mellemkommunale Bestatning, hvorefter den samme Person samtidig kan blive skattepligtig til flere Kommuner, udtræder, at Skatteaaret er det samme i alle Kommuner, foreslaas den fornødne Overensstemmelse i denne Henseende tilveiebragt derved, at Skatteaaret overalt bliver at regne fra 1ste April til 31te Marts, hvorved tillige opnaas, at Skattepligten, der ligeledes bør foregaa og i alt Fald være tilendebragt samtidig overalt, kan henlægges til Kalenderaarets første Maaned, og at ved denne de Skattepligtiges Indtægt i det umiddelbart forudgaaende Kalenderaar kan benyttes. Medens de nuværende Myndigheder, der foretage Skatteansættelsen og afgjøre Klager over denne, efter Forslaget forblive uforandrede, foreslaas derimod i Henseende til de forskellige Friste, der staa i Forbindelse med Skatteansættelsen, nogle mindre Ændringer, sigtende til at tilveiebringe Ensartethed ogsaa i denne Henseende i alle Kommuner. Da Bestemmelsen af Størrelsen af den personlige Kommunestaf i det enkelte Skatteaar afhænger af det kommunale Behov i Henhold til Marsoverlaget, vil det derhos være hensigtsmæssigt at lade Overlaget over Kommunens Indtægter og Udgifter omfatte samme Tidrum som Skatteaaret, hvoraf da videre følger Nødvendigheden af overalt at fastsætte Kommunens Regnskabsaar til Tidrummet fra 1ste April til 31te Marts. Den nærmere Ordning af disse i den kommunale Administration indgribende Forhold sker, efter Flertallets Formening, rettest ved kongelig Anordning; derimod indeholder § 13 udtrykkelig Bestemmelse om, hvorledes der i Kommunerne udenfor Kjøbenhavn i Henseende til Udredelse af personlig Kommunestaf vil være at forholde i Fjerdingaaret fra 1ste Januar til 31te Marts 1881 (jfr. ogsaa § 25).

Til §§ 14 og 15.

Medens som bekjendt den personlige Kommunestaf for Tiden i nogle Kommuner opkræves halvaarsvis, i andre hvert Fjerdingaar, vil det til Gjennemførelse af den mellemkommunale Bestatning blive nødvendigt for Fremtiden i denne Henseende at følge samme Regel i alle Kommuner, og det foreslaas derfor bestemt i § 14, at den personlige Kommunestaf overalt forfalder fjerdingaarsvis. Bestemmelsen i § 15 sigter til en Rettelse for den Skattepligtige, der har at udrede Skat til flere Kommuner.

Til §§ 16—18.

Reglen i § 16 indeholder neppe noget Nyt, efterat det som almindelig Regel er foreskrevet i § 14, at Skatten overalt opkræves fjerdingaarsvis. Derimod ere Bestemmelserne i §§ 17 og 18 tilbørlig nye og sigte til at forhindre, at en Skattepligtig ved at flytte fra en Kommune til en anden, i nogen Del af Aaret kan blive helt fri-

tagen for Skat. Reglen er da den i § 18 udtaalte, at Ingen ved at fraflytte en Kommune, paa hvis Ligning han er opført, kan unddrage sig Udredelsen af den ham paa Grund af fast Ophold paalignede Skat, medmindre han godtgjør, at han betaler Skat i hans nye Opholds Kommune. I Forbindelse hermed staaer Bestemmelsen i § 17 om Foretagelsen af Tillægsligninger hvert Fjerdingaar. Den Kommune tilflyttede Skattepligtige, som ikke vil vedblive at betale Skat til sin tidligere Opholds Kommune, kan da, forinden han ved tremaanedligt Ophold i den tilflyttede Kommune efter § 1 er bleven skattepligtig til denne, selv begjære sig optagen paa Tillægsligningen, og hans Skat til hans tidligere Opholds Kommune bortfalder da fra det Tidspunkt, da han i Henhold til denne Begjæring svarer Skat paa sit nye Opholdssted. Bortset fra dette Tilfælde, hvor en Person paa Grund af egen Begjæring kan komme til at svare Skat til en Kommune, uagtet han ikke har haft fast Ophold i denne i 3 Maaned, fastholdes iøvrigt denne Regel; men § 17 tillader dog den Kommune, som en Person er tilflyttet, allerede fra Begyndelsen af det næstpaafølgende Fjerdingaar at optage ham paa Tillægsligningen. Skatteansættelsen bliver imidlertid, i Henhold til Regelen i § 1, først effektiv, naar Vedkommende har været i Kommunen i 3 Maaned, og indtil dette Tidspunkt betaler han derfor Skat til den fraflyttede Kommune. At der i § 18 kun er tænkt paa en Skattepligtigs Flytning til en anden indenlandsk Kommune, er selvfølgelig og turde være klart af de brugte Udtryk. Dpgiver en Skattepligtig sit Domicil heri Landet og flytter til Udlandet, har han kun at betale den ham paalignede Skat, forsaavidt den efter § 14 er forfalden inden Flytningen.

Til §§ 19—25.

Disse Bestemmelser trænge neppe til nærmere Forklaring. Kun med Hensyn til § 23 bemærkes, at der ved Lovforslaget ikke tilsigtes nogen Forandring i den sognekommunale Hartkornskat, og at Bestemmelsen derfor bliver nødvendig i Henhold til § 18 i Lov af 6te Juli 1867 om Sognekommunernes Styrelse.

Medens jeg (Nosen) er enig med Flertallet i, at det foreliggende Lovforslag ikke kan blive Grundlag til nogen Lov, hvorved Ulemperne ved de nu gjældende Bestemmelser om den kommunale Bestatning afhjælpes, har jeg dog ikke kunnet slutte mig til det af Udvalgets Flertal udarbejdede Forslag, fordi den rent personlige Skat, som ydes til Opholdskommunen — Skatten af Formue- og Leilighed, — efter min Formening bør bibeholdes